

עפ"ת 65566/07/18 - ישראל ניסנבויס נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 65566-07-18 ניסנבויס נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופטת חיה זנדברג
מערער	ישראל ניסנבויס
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

פסק-דין

ערעור על פסק-דין של בית משפט השלום לתעבורה (כב' סגן הנשיא יהושע צימרמן) מיום 15.5.2018 בתת"ע 10896-06-18.

פסק-דין של בית המשפט קמא

1. המערער הואשם בעבירה של אי ציות לאור אדום ברמזור, עבירה לפי תקנה 22(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. בדיון שהתקיים בבית המשפט קמא ביום 26.11.2017 כפר המערער במיוחס לו, והתיק נקבע להוכחות ליום 15.5.2018.
 2. ביום 30.4.2018 הגישה המאשימה לבית המשפט קמא בקשה לדחיית מועד ההוכחות. המאשימה ציינה כי העד היחיד מטעם המאשימה (השוטר עורך הדו"ח) חולה, והוא מבקש לדחות את מועד הדיון, והמאשימה תומכת בבקשתו.
 3. ביום 8.5.2018 שבה והגישה המאשימה את הבקשה לדחיית מועד דיון, וצירפה לבקשה מסמכים מפורטים בדבר מחלתו הממושכת של העד.
 4. ביום 13.5.2018 - יומיים לפני המועד שנקבע להוכחות - החליט בית המשפט קמא לדחות את בקשת הדחייה בשל כך שמועד ההוכחות נקבע זמן רב מראש ובשל מועד התעודה הרפואית.
 5. ביום 15.5.2018 - בבוקרו של יום הדיון שנקבע - שבה והגישה המאשימה בקשה לדחיית מועד הדיון, בשל מצבו הבריאותי של העד, שאמור היה להעיד. המאשימה ציינה כי אישור רפואי עדכני ישלח במהלך היום.
 6. על כל פנים, ביום 15.5.2018 התקיים הדיון שנקבע בבית המשפט קמא. לדיון זה לא התייצב המערער. לבקשת ב"כ המאשימה, הרשיע בית המשפט קמא את המערער בהעדור ודינו של המערער נגזר לקנס בסך 1,000 ₪.
- ## הבקשה לביטול פסק-הדין
7. ביום 29.6.2018 הגיש המערער לבית המשפט קמא בקשה לביטול פסק-הדין. בבקשה נטען כי נוכח בקשת המאשימה לדחות את הדיון בשל מחלתו של העד, סבר המערער כי הדיון אינו צפוי להתקיים. המבקש הוסיף וטען לחפזותו.
 8. ביום 5.7.2018 דחה בית המשפט קמא את הבקשה בנמקו את החלטתו כדלקמן:
"הנאשם עשה דין לעצמו וביודעין וזאת לאחר שהזהר כדיון. בית המשפט לא דחה את הדיון ולפיכך דוחה את טענות הנאשם בעניין זה.
הבקשה מוגשת בחלוף כחודש ומחצה לאחר הדיון ולאחר שהמבקש אף לא טרח לבדוק מה עלה בגורל הדיון. חסד עשה בית המשפט עם הנאשם בכך שהטיל עליו את הקנס המקורי".
 9. על כך הוגש הערעור הנוכחי.

טענות הצדדים

10. המערער טען בערעורו כי משהמאשימה הודיעה כי עד התביעה היחיד לא יתייצב לדיון הוא סבר בתום לב כי הדיון עתיד להידחות. המערער אף ציין שאילו היה מתייצב לדיון, הרי בהעדר עד התביעה היחיד הדיון היה צפוי להידחות או שהמערער היה מזוכה. המערער הוסיף וטען כי נודע לו לראשונה על פסק-הדין ביום 19.6.2018 כך שלא היה מקום לקביעת בית המשפט קמא לפיה המערער השתהה בהגשת הבקשה לביטול פסק-הדין. המערער הדגיש כי הוא טוען לחפזות ביחס לעבירה המיוחסת לו.
11. מנגד, ב"כ המדינה ביקש לדחות את הערעור. לטענתו, המערער ידע על מועד הדיון, והיה עליו לבדוק אם בקשת המאשימה לדחיית מועד הדיון התקבלה אם לאו. כמו כן, היה עליו לבדוק מה נפסק בדיון, ולא להמתין למעלה מחודש עד להגשת הבקשה לביטול פסק-הדין. ב"כ המדינה אישר כי, למיטב הידיעה, אכן עד התביעה לא התייצב לדיון שהתקיים.

דיון והכרעה

12. דין הערעור להתקבל. סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 קובע כי ניתן לבטל פסק-דין שניתן בהעדר הנאשם, בין היתר, אם בית המשפט נוכח "שהייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו".
13. בעניינו, שילוב הנסיבות שאירעו מוביל לכלל מסקנה שהוכח - במידה מספקת - כי הייתה סיבה מוצדקת לאי-ההתייצבות של המערער לדיון: המאשימה הגישה **שלוש** בקשות לדחיית מועד הדיון בשל מחלתו של עד התביעה היחיד, לרבות בקשה שהוגשה **ביום הדיון עצמו**. עד התביעה האמור אכן לא התייצב לדיון מפאת מחלתו. לבקשת הדחייה של המאשימה צורפו אישורים רפואיים מפורטים מאד, שמפאת צנעת הפרט לא נידרש לפרטיותם, אך נאמר רק שסברתו של המערער לפיה קיימת הסתברות לדחיית מועד הדיון ולאי התייצבות העד, לא הייתה סברה בלתי סבירה. כאמור, העד אכן לא התייצב לדיון.
14. בנוסף - ונראה שנתון זה לא היה בפני בית המשפט קמא - פסק-דין של בית המשפט קמא הומצא למערער רק במחצית חודש יוני 2018. על כן, לא ניתן לומר כי המערער השתהה בהגשת הבקשה לביטול פסק-הדין.
15. אמנם, המערער צריך היה לוודא מה החליט בית המשפט קמא בבקשת הדחייה, וראוי היה שהמערער יוודא מה עלה בגורלו של הדיון מיום 15.5.2018. אולם בנסיבות המקרה המיוחדות, בהן המדינה הגישה **שלוש** בקשות לדחיית מועד הדיון, לרבות בקשה שבוע בלבד לפני הדיון ובקשה נוספת **ביום הדיון עצמו**, כאשר עד התביעה היחיד **לא התייצב** אף הוא לדיון מפאת מחלתו, סברתי כי התקיים שילוב ייחודי של נסיבות, שיש בו כדי להביא לכלל מסקנה כי הוכחה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המערער לדיון, וזאת במידה מספקת שיהיה בה כדי להצדיק את ביטול פסק-הדין.
16. לפיכך, ראיתי לנכון לקבל את הערעור. למען הסר ספק יובהר בזאת כי איני מביעה כל עמדה לגופו של ההליך.

אשר על כן, הערעור מתקבל. פסק-דין של בית המשפט קמא מבוטל, והתיק מוחזר לבית המשפט קמא לצורך שמיעת ההוכחות.

ניתן היום, כ"ב כסלו תשע"ט, 30 נובמבר 2018, בהעדר

הצדדים.